

Κι' ἐγὼ θὰ σβύσω σὰν τὸ αὐτέρι  
ποῦ τὸ προφθάσει ἡ χαρὰν γῆ  
χωρὶς ἑλπίδα μὲ δίχως ταῖρι  
γλὰ ποιὸν ρὰ ζήσω εἰς αὐτὴν τὴ γῆ ;"

Αὐτὰ ἀπ' τῆς δόλλας του ψυχῆς τὰ βάθη  
παρεπορέθη τὸ ἔρμιο παιδί  
καὶ τὸ φεγγάρι στὰ ρέφη ἐχάθη  
τὰ δάκρυά του ρὰ μὴ ἰδῇ.

Πειραιεῦ 10 Αὐγούστου 1883.

## ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ Α. Β

Νῦν ἡ ζωὴ σ' ἐπτείνεται κοιλὰς ἀρθοφοροῦσα  
Τὸ δάκρυον δὲν ὑγραρεν ἔτι τὸν ὀφθαλμόν σου,  
Τὴν κασταρήν σου κεφαλὴν δὲν ἔκλινες ἀλγοῦσα,  
Χαρὰ σ' εἶναι τὸ ἐρεστώς, χαρὰ τὸ παρελθόν σου,  
Τὸ μέλλον πλὴν ὡς θάλασσα ἐπτείνεται πλατεῖα  
Καὶ συνεχῶς ἐπὶ αὐτοῦ βοᾷ ἡ τρικυμία.

Φεῦ αἰωνίως ἡ χαρὰ τὸν βίον δὲν καλλύνει!  
Μειδίαμα ἂν ἐβλεπες εἰς μυροδόλον στόμα,  
Μὴ ἀταμένης, φίλῃ μου, αἰώνια ρὰ μείνῃ,  
Πάντοτε δὲν διαγελᾷ τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,  
Μήτε ἡ αὔρα πάντοτε τῶν ῥόδων μέσῳ βαίνει  
Πρέει καὶ παγερὸς βορρᾶς καὶ τοὺς ἀρθοὺς μαραίνει.

Ἐμὲ δὲ βλέπεις σήμερον μὲ ὄμμα δακρυομένο,  
Στενάζοντα σιωπηλῶς καὶ ζῶντα μ' ἀναμνήσεις  
Γνωρίζεις; εἶχον παρελθὼν ἀρθοστεφανωμένο  
Καὶ ὡς γελᾷς σὺ σήμερον, ἐγέλασα ἐπίσης,  
Ἄλλ' εἶδον τόσα ὄνειρα ρ' ἀποσθεσθῶσιν ὅλα,  
Ὅνειρα ἂ μ' ἐδώρησαν δῶδ' χεῖλῃ μυροδόλα.

Κ' ἔκτοτε δάκρυον ἤρχισε ἄλγους ρὰ ἀναβλύζῃ  
Κ' ἡ ρεαρὰ καρδίᾳ μου ὀδυνηρῶς ρὰ στένῃ,  
Τὴν πρὶν ἀρθοῦσάν μου ζωὴν ὁ πόθος ρὰ μασιλῇ,  
Καὶ ὅπως ἀδιάφορος αὐτὴ ρὰ διαβαίῃ,  
Αὐτὴ ἦτις μοὶ ἔδωκεν, ἡ παιδική μου φίλῃ,  
Εἰς τὴν καρδίαν μου παλμόν καὶ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλῃ.

Οὕτω ἐχρίσθη ἡ ζωὴ ἐν εὐτυχίας θρόνῳ  
Ἄν ἀπολαύσωμεν ποτέ, ἔαν ποτέ τὸ στόμα  
Εἴπῃ τὴν λέξιν «ἀγαπῶ» εἶναι καὶ τοῦτο κρῖμα  
Θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ μὲ δάκρυα τὸ ὄμμα,  
Πρόσμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς ἡ κεφαλὴ σου κάτω  
Θὰ κλίῃ καὶ θ' ἀναμνησθῇς τὰ ὅσα νῦν χαράττω.

Τότε ἔαν περιαλγῇς κλίῃ ἡ κεφαλὴ σου  
Κ' εἰς τὸ φαιδρόν σου παρελθὼν ἀνάπαυλιν ζητήσης  
Θὰ μειδιάσῃ ἐπὶ μικρὸν ἡ τρυφερὰ μορφὴ σου  
Ὅταν τοὺς εὐτελεῖς αὐτοὺς στίχους μου ἀτερίσης,  
Ἐμὲ ἴσως ὁ θάνατος τότε ἔχει μαράνῃ  
Κ' εἴμ' εὐτυχὴς τὴν μνήμην μου ἐν δάκρυ σου ἂν ῥάνῃ.

\*Εἱγραφον ἐν Ταϊρανίῳ τὸν Ἀπρίλιον 1883.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

## APPELATION

Sonnet.

Ἐστὶ λιμενάκι ποῦ ῥοχνοῦται κι' ἀράζοντ' ἡ βαρκοῦλες,  
ποῦ ἡ θάλασσα μόλις φιλεῖ γλυκὰ τὴν ἀμμονδιά,  
ποῦ ὅταν βραδυάλῃ θὲ ρὰ ἰδῇς τοῦ βράχου τῆς ρυθοῦλες,  
ὅπου πατοῦν ρὰ στέλνουνε ἔσθ' ὑπὸ μπάτη μυρονόλα.

Ἐκεῖ προσμένω ἀγάπῃ μου, τρελλὴ ὥσ' ἄν κ' ἐμένα.  
Τὰ φαναράκια τ' οὐρανοῦ λάμπουν ἔσθ' σκοτινιά,  
τὰ κύματα τῆς βάρκα μας λιχνίζοντ' χαϊδεμένα,  
ποῦ μόνο ἔσθ' καρτερεῖ ρ' ἀνοίξῃ τὰ παντὰ.

Τ' ἀστέρια μὲς τὸ πέλαγος θαρρεῖς πῶς κολυμβοῦντε,  
πῶς λούζεται ὁλόδροσο ἔσθ' κῦμα γλασεμῖ,  
πῶς ἄλλα ταξιδεύοντες ἔσθ' ἀπειρο πετοῦντε,

κι' ἀφίρουνε ἔσθ' δρόμο τὸν ὁλόφωτον γραμμῇ.  
Ἐστὶ λιμενάκι, ἀγάπῃ μου, ἔλα σὲ καρτεροῦντε,  
βάρκα, τραγούδια, ἔρωτες, κι' ἀρήσυχτοι παλμοί.

Tourterelle

## ΖΗΛΕΥΩ.

Ζηλεύω τὴν ἀρέφελῃ ἀνγῇ ἔσθ' μέτωπό σου  
κι' ἄλλος ρὰ ζῇ δὲ χαίρομαι ἔσθ' κόσμῳ τὸ δικό σου.  
τὸ ντροπαλό σου χάραγμα καὶ τὸ δροσάτο ἀγέρι  
σὰν παίζει στὰ δυὸ χεῖλῃ σου, ζευγαρομένο ταῖρι.  
Ζηλεύω τὸ χαμόγελο καὶ τὴν γλυκεῖα ματριά σου,  
Ζηλεύω τὴν ἀγάπῃ σου, τὸν ἥλιο τῆς καρδιᾶς σου  
κάθε χαρὰ σου, μὰ κι' αὐτὴ τὴ θλίψι σου ζηλεύω,  
ἔσθ' πόνο σου θέλω ρὰ ζῶ, τὴ κόλασι τρυφεῶ.

Δὲ θέλω ριζὰ ζηλευτὰ καὶ κάλλῃ μυρωμένα  
τὸ στεναγμό σου χάριζε τοῦλάχιστον ἔσθ' ἐμένα  
Ἐστὶ πικρὸ παράπονο μὰ σκέψι φονικιά σου.  
Ἐστὶ σου δάκρυ καὶ παλμὸ εἶδα ἀπ' τὴν καρδιά σου  
ἐν ὄνειρο ἀπ' τῆς ψυχῆς τὴν ἀβυσσο βγαλμένο  
χλωμὸ λουλοῦδι ἀπ' τοῦ Μαγιστοῦ τὸν κῆπο θεωμένο...  
Μὰ τρελλὰ σου ρᾶναι κι' αὐτὴ σὲ λύπαις διπλωμένη  
Ἐστὶ πικρὴ μου χάρις ζωὴ μου καὶ θλιμμένη.

18 Μαΐου 1882.

Γ. Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

## ΣΥΝΝΕΦΟ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Σύννεφο κάτασπρο περὶ ἀπάνω ἀπ' τὸ γιαιλό  
Καὶ σκύβει κάτω ρὰ ἰδῇ—σὰν κόρη σὲ καθρέφτῃ  
Σκύβει ρὰ ἰδῇ τὰ κάλλῃ του περίφανο, τρελλό,  
Καὶ λέει ἔσθ' τὸ κῦμα ποῦ κνίξῃ καὶ ἔσθ' ἀκρογιάλι πέφτει.  
—Γλὰ ἔσθ' με, κῦμα, πῶς περῶ! Εἴμ' ἄσπρο, χιονισμένο  
Καὶ δὲν μὲ φτάνει ἐνὸς θνητοῦ τὸ χέρι, δὲν μὲ φτάνει.  
Μὰ σὺ εἶσαι κάτω, χαμηλά, μικρό, ταπεινωμένο,  
Καὶ τὸ σκουλίχι, ὁ ἄνθρωπος ἔσθ' τὰ χέρια του σὲ πλάτει.

Τὸ κῦμα δὲν ἐμίλησε... μὰ πέρασε λιγάκι  
Κ' εἴχε χαθῇ τὸ σύννεφο ἀπ' τοῦρανοῦ τὰ μέρη...  
Εἴχε χαθῇ... Τί ἔρεινε; Μία σταλὴ ρεράκι  
Αὐτὸ ποῦ μετριώταρε ἔσθ' τὸν οὐρανὸ γι' ἀστέρι!  
Ψιλὴ βροχὴ ἐγίρνε κ' ἔπεσε μὲς τὸ κῦμα...  
Ἐκεῖτο ποῦ περίπαιξε τοῦ εἴχε γέμει μνήμα.

Μαρτίῳ 1883.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.